

Оксана Капріян

Лірика

Оксана Капріян

ЛІРИКА

Збірка поезій

Ярмолинці 2017

84 (4 УКР-4ХМЕ) я44-5

К

Капріян О.

Лірика: зб. поезій / О.Капріян – Ярмолинці, 2017. – 56 с.

Це перша персональна збірка талановитої поетеси. В книзі представлені два розділи, в які вийшли вірші Оксани Капріян. З великої щирістю пише вона про себе, кохання, природу, роздуми про життя. Деякі вірші покладені на музику і стали піснями.

Редагування, дизайн, друк: Олійник Ж.В., Слободян О.

Відповідальна за випуск: Олена Слободян

Будуть фільми Оксани

Говорити з нею – насолода, бо її мова, неначе вишивка – барвиста, проста, задушевна, як усе, що творить народ...

... Люб'язно пропонує товстий зошит з власними віршами. Читаю, перелопачуючи аркуші, - одна лірика. Завантажена творчість почуттями і переживаннями, прагненнями ще зовсім молодій Оксани Капріян. Дещо потрібно довершити, пропоную їй. Погоджується. Після ознайомлення з поезіями для мене визріло стільки сумних і радісних подій, стільки доброго і злого, що здавалось би, втомиться душа. Але навпаки, вона наповнюється новою енергією роздумів, рим, переконань.

Взагалі-то в Оксани діапазон творінь широкий. Власноруч написала кіносценарій «три роки після школи» аж на сто дев'яносто сторінок і горить бажанням покласти його на престижний конкурс, організований газетою «України молода». Зо два десятки власних віршів поклала на музику, тим самим створивши пісні. Гарно виконує їх: «Не сама, не сама», «Колискова», «Бабусина хустина», «минуле не вернути», «Дві троянди»...

... Якби я був науковцем чи філософом, твердив би інше, але я журналіст, думається просто: «Від матері, від сонця, від землі!». А в ці поняття вміщується так багато, що навіть римованими словами й емоційною інтонацією всього не передати.

Б. Фурман
Газета «Вперед» 2002 року

Народжена для творчості

«Вона в роботі кипить. Працівник культури – це її призначення» - саме так говорить про Оксану Капріян сільський голова Ніла Мельник.

І ось уже майже сім років усі масові заходи, що відбуваються у Виноградівці та за її межами проходять за її активної участі. За освітою Оксана – педагог, організувала у клубі такі гуртки для дітей як: хореографічний, драматичний, гурток прикладного мистецтва «Фантазія». Діє тут і вокальна група.

Старанно Оксана Капріян підготувала п'ять номерів художньої самодіяльності для звітнього концерту Михайлівської зони, який відбувся 26 лютого.

Є й вагомі перемоги. Так, у 2013 році Оксана посіла перше місце в обласному конкурсі професійної майстерності «Кращий за професією» серед працівників сільських клубних закладів «Живе в душі мистецтва таїна».

Ця тендітна жінка – не лише директор клубу, а й начальник поштового відділення у Виноградівці. Тому у кожній оселі – вона очікуваний та бажаний гість. Односельчани обрали Оксану депутатом сільської ради.

Газета «Вперед» 03.03.2016 року

**«НЕ ТІЛЬКИ НІЖ,
ПОРАНИТЬ СЕРЦЕ,
АЛЕ Й ПЕРО
ЗАЧЕПИТЬ ЗА ЖИВЕ!»**

Я народилась, як усі
Зростала на рука, як немовлята
І вже тоді в моїй душі
Заклялося таке просте поняття;
Щоб жити треба мати силу
І віру в те що ти живеш,
І мати в серці добру мрію,
Що б досягти простих небес
І вже тоді у юні роки звертаючись
До своїх вуст,
Співала пісню чисту і прозору,
Немов струмочка в літку чистий звук
Гойдалися дерева в лісі
Підспівували пісню ту,
Деся чулося відлуння в стрісі,
Чекаючи дівчину молоду
Минали дні і рік за роком
З дівчини стала жінка молода
Але не відчувала щастя ані трохи
Бо не кохала того юнака
І народивши двох дітей сім'ю
Я не змогла зміцнити
Бо сум і біль в моїх очах
Не дав мені і кроку поступити
Здавалося мені що все мене ,
Але щодня більший сум гризе,
Що щось не так? – що я сама у цьому вина!
Ні! Це вже не я ,
- це доля ставилась до мене не похитно
І чулося в душі вже віддаля,
Коли відчула теплий промінь світла
Я так хотіла зігріватись ним,
Щоб бути кожну мить з ним поруч.
І зігріватись тим теплом
яке він випромінював у собі
Навіщо було марити ночами і сподіватись в те,
Що ти лиш мій
Якщо ти серцем був зі мною,
Думки твої були розсіяні на двох.
Життя не слалося у мене, але я попри все живу,
Я намагаюсь вірити у себе,
Що доленьку я ще свою знайду.

29.11.2001р.

***

Таке буває часом у житті,
Що спогади нахлинуть мов хмарини
І застигає подих у душі,
Коли зустрінеш ту людину,
Яку у пам'яті далекій пронесеш
Здається вічність, а насправді ні !
І спогадом дитячим огорнеш,
те незбутнє, вічне!
Так хочеться згадати, що було,
Той погляд незрівнянно ніжний
Який пронизував немов крізь скло,
Маленьку, душу незрівнянно - чисту
Усе це відбувалось мов у сні
Це так мені здається нині,
що вічні спогади моїй душі
Закарбувались в пам'ятній - долині.
Тепер зустріла погляд не чужий,
Але вже не дитячий ніжний,
А пристрасний і молодий,
Немов - мороз скрипучий, сильний.
Тоді! Колись - це було літо,
Виспівували ніжно солов'ї,
Збирали в двох ми білі квіти і мріяли, сховавшись у траві.
Але не поєднались наші мрії,
Бо довелось невдовзі від'їздить
І я в думках своїх до нині
не можу тебе вірно зрозуміти ,
Чому не зміг зі мною попрощатись,
Затамувавши біль в своїх очах?
Немов ти сподівався зустрічатись
тримаючи ромашку у руках,
Ту квітку сонця, що зірвав в долині
хотів відати ти мені,
Але в думках своїх до нині
шукаєш відповідь у своєму сні.
Тепер зима! Пройшли вже роки
І снігом землю замело
Не відшукати так глибоко

в твоїй душі твоє тепло.
Ти поринаєш в мої очі,
немов у дзеркало душі
І зрозуміти ти в них хочеш ,
що я підвладна лиш тобі.
Я опускаю свої очі
і знов підводжу до твоїх очей,
Я здогадатись можу,
що ти в полоні у своїх ночей.
Ти тут, переді мною, невже так важко розрізнити,
Коли я ще була малою?
Тепер я виросла в одну лиш мить.
Перетворившись з білої ромашки –
Ніжну лілію , яка гірчить,
яку зірвали просто для утіхи
І знову душа нестерпно так болить.
Я не зумію повернути роки,
щоб ти згадав усе,
Бо зроблені вже перші кроки,
В майбутнє, що замело уже.
Але прийде весна, розтане сніг
І зацвітуть сади у білім цвіті
Тоді, можливо і твоїй душі,
Лиш спалахне іскрина миті.
А я б хотіла, що би з іскринки переросло
у полум'я жаги,
А серце мов маленької дитинки,
Стукоче і відчуває теплі дотики руки,
Немов голубка полетіла до небес
І повернувшись знов на землю,
чекаючи нових чудес.
Воно зростало у мені,
чикаючи на світ появи,
Але ти не прийшов до нас, не зміг,
Бо вже закінчились листи - вистави.
Я не виную в тім тебе,
сама у цьому вина,
Що не змогла я втримати себе
і шепотіла ніжно:
Кохаю! Кохаю до нестями!

І в серці подих застига,
коли нема тебе зі мною поруч,
Моя душа здається помира.
Невже не повернешся?
Невже зостанусь я одна?
На цім безжальнім світі,
розтоптана моя душа,
Можливо ти не хотів завдати болю,
Якого я відчула на собі,
Але невпинно пролетіла доля,
зіставшись жінкою тобі.
В моїх очах взблисне сльоза
Я витру непомітно,
Але любов твоя була,
Єдиний промінь світла

08.12.2001

***

Я напишу тобі листа,
в якому я зізнаюсь,
Що ще болить моя душа,
якою щедро каюсь.
Я так хвилююсь за усе,
що з нами відбувалось.
Але у даль мене несе.
Я, ніби-хвиля, відбиваюсь
Я зупинився лиш на мить
і запитав у моря:
- чому не можу я зустріти ту
щиру посмішку - прозору?
У небі місячнім, коли зірки,
я погляд твій у них шукаю.
І легкий дотик рук
- і ти кудись зникаєш!
Я закричу тобі у слід:
- благаю, повернись!
Не залишай мене в цю ніч,
коли ще зорі світять.
На ранок сонце спалахне
в червонім мареві ночей.
І я не зможу повернути,
чарівну мить твоїх очей.
За день один я помічав
чимало усмішок й очей,
Але твоєї серед них
я вже не відшукав...
Чому ти зникла в білий день,
Лишень в ночі приходиш?
І не співаєш тих пісень,
якими з розуму мене ти зводиш?
Я хочу знов тебе відчути,
як і раніше,
І легкий дотик твоїх губ,
і поцілунок ніжний.
Я загубився у своїх думках,
і знов тихіше
Я шепочу твоє ім'я,
щоби ніхто не зміг почути.
Не ображайся ! Це все для того
Щоби ніхто не зміг тебе украсти
Щоб залишилась ти лишень зі мною
Назавжди у моїх думках,
бо у реальнім світі

Насправді ти вже не моя,
І перегорнути сторінку миті,
Що понесе кудись у майбуття.
Запитував себе не раз:
Навіщо долю поспішив собі обрати?
Але порожніх дум – образ не зміг мені у відповідь сказати,
Що доля ти, а та інша з якою я не перший рік живу
Яку я намагаюсь зрозуміти,
Але в душі своїй тебе я бережу.
На скільки вистачить мого терпіння
Щоби при зустрічі с тобою
Не виказати свого прозріння,
Що не з тією людиною живу.
Немов у осені я запозичив хмари
Які між нами розсівають сум
І несподівано пройшлись отари
По нашому небесному шляху
І крапав дощ і падав сніг
І люта заметіль мела
Я не сказав бо я не зміг
Бо рана у моїй душі не зажила.

11.01.2002

***

Я уявляла вже не раз,
що ми з тобою не чужі.
Але минув дитячий час,
ми вже дорослі не самі.
І гратися у піжмурки
пробач мені не буду я.
Я напишу рядочками,
що у кожного у нас сім'я.
Але на цьому час не стане,
бо намагаюсь жити.
Із серця полум'я дістану,
щоб твою кригу розтопити.
Вітає серце молоде
у пристрасті кохання.
Зістанеться лише одне
на долю щире сподівання.
Розгорну я сторіночку життя,
щоб повернулась ти до мене.
У пристрасті буденного життя
знайдемо і хвилиночку для себе.
Відчуємо життя у повній силі,
а пристрасті сховаємо в пільму.
І не насипемо на рани солі,
а відшукаємо бальзамову траву.
Нехай вона загоїть рани,
які самі ми нанесли,
коли уперше чулися обмани,
а повертатися назад, закритими були шляхи.
Вблаганно попросити долю,
щоб повернути мить назад.
І мати в серці добру волю,
щоб обернути на свій лад.

***

Розквітає в місячному сяйві
Квітка - папороть вогниста
І покличе променем барвистим
У далеку глибину лісів.

А кущі високі, та колючі
Заслонили стежечку, до неї.
І властивості її могуті
Вже самі за себе промовляють:

Як подивишся на неї прямо,
То в очах спалахує вогонь,
Відвернешся в мить – забуваєш,
і торкнешся, до своїх долонь.

Не відчуєш тіла, стрепенешся.
Затуливши очі, що є сили
І назад у нього повернешся,
Щоб бажання загадати вчасно.

Та чарівна музика лунала,
Відвертаючи увагу від усього,
Але я себе в руках тримала
Повертаючись до щастя – земного.

Та усе навколо гомоніло
І здалека мавка промовля:
Те, що я колись хотіла,
у відлунні чулося здаля.

Зорі падали у височінь дерев,
Намагалися мені, щось пояснити.
Що вона - цвіте один єдиний день
І цього не можна упустити.

11.03.2002Р

***

Заплакала закохана душа,
Що не для неї був він нареченим.
Із гірких дум котилася сльоза,
І серце рвалося на зустріч з ним.

Але застать його в же не змогла,
Зірвалася в мить – і полетіла.
І сповнена надії вже була,
Що завтра стрінеться вона.

Бо так пекло у грудях серце,
Немов згорало тіло все,
А вирватись неможна з пекла,
І все у даль мене несе.

Кричу тобі: «Подай хоч руку,
Хоч поглядом мене спаси,
Бо я терплю пекельну муку
І чуються з далека голоси».

А то не твій одвічний голос вже луна!
Доносяться з безодні голоса:
Невже така лукава я?
Що всі мені кричать: « у нього є сім'я!»,

Але ж тебе у них не заберу,
Якщо ти сам у серцеці не відчуєш,
Що повні очі сліз твоїх, жалю.
Доносяться вже дзвони ти їх чуєш?

Це дзвони дзвонять грішним душам всім.
Таким як - я, які кохають не законно.
Та я не в змозі доказати їм,
Що чистая моя душа, перед богом.

22.03.2002Р.

***

Я не зможу заснути до ранку,
Бо про тебе лиш думка одна.
І сказати: « доброго ранку!»,
Не зумію, бо доля не та.

Застигає в очах білий світ
Коли в ньому немає тебе.
І хустина, упавши до ніг,
Познімає закляття пuste.

Щоб змогла я до тебе торкнутись
Щоб відчути кохання жаги.
Щоб в очах твоїх знову втонути
Й повернутись у світ без снаги.

А що поруч з іншою зараз,
Я це знаю, і все це пuste,
Бо залишишся ти вже для мене
Лиш кохання моє молоде.

Просто так підійти не зумію
І сказати у вічі « люблю».
Подивитись в вікно не посмію,
Коли будеш іти в самоту.

Опустивши блакитні очі
Так глибоко у землю - шагів
І рахуючи пройдені кроки,
Залишивши позаду багато років.

А коли випадково зустрінеш -
Не впізнаєш і скажеш « пробач».
Я тебе вибачати не вмію,
Бо не стримала жодних образ.

Як це доля до нас посміхнеться,
Якщо ти не зумієш сказати
Те, що в серці у нас відгукнеться,
Вже назавжди заставить замовчати.

28.03.2002Р.

***

Яка на дворі заметіль мете
А ти сидиш у теплій хаті
І не згадаєш ти мене
Коли прийдуть родинні свята
Не відчую я тепло твоє
Не повернеться вже воно до мене
Але так серце болісно снує
І душу в щепки розбиває
Я не зуміла сказати те словами
Що на папері напишу
І перегорну сторінку знову
І біль в своїй душі я прожену
Насправді! Я нізащо на світі
Не покажу печаль в своїх очах
Я буду вдосталь посміхатись
Щоб залишитись у твоїх думках
Тепер я навпіл розриваюсь,
Між двох сердець.
Невже я в тобі помилилась?
Тобі можливо це кінець
Я вже не зможу повернути
Своє обличчя молоде
Але душею не збагнути,
Що ще не прожите усе.

01.04. 2002Р.

***

Мені здавалося щодня
Що ми з тобою йшли так непомітно
До того зрілого кінця
Яке пророчило століття
І відшукавши таєну
У глибині душі
Ти покохав мене одну
І я дісталась лиш тобі.
Хоча дорогою життя
Нам доля вибрала вже різні,
У парі вже другі імена,
Але вони не вічні.
Чому ж так склалося життя,
Що розійшлись дороги?
Ким мала бути я -
Тобі дістались всі тривоги.
Тепер пишу оці рядки,
Але для чого вже не знаю
Тобою сповнені думки
Лише тебе в житті чекаю.
Твої думки не знаю я
Можливо і тепер зі мною
І хмарка біла проплива у нас над головою.
А щирі мої почуття -
Немов квітки розбуджені весною
Пропущено вже пів життя –
Немов струмок з поточною водою.

06.05.2002Р.

***

Пишу тобі цього листа.
Бо не зумію я словами все сказати
Те, що в своїй душі пережила
Коли відчула що тебе вже не дістати,
Бо увінчався ти колючими вінцями
Які тобі дружина наплила
Які не зможеш сам ти познімати,
Якщо ти дозволу у неї не спитаєш
То може випити гірке вино до краплі?
Бо на солодкий мед нема вже сподівань.
Чи може я спочатку зачекаю і запитаю,
Чи хочеш ти насправді тих чекань
А може ти і потайки не думав,
що станеться таке в твоїм житті,
Що інша жінка зможе покохати
Так палко й вірно без усякої дурні.
Не дивлячись на те, що є дружина,
Але ж і я не перший рік сама
Що кожний день і кожна та хвилинка.
Омріяна в чудові – долі снах.
Нехай не присвятиш мені сонет
І навіть слова вірного не скажеш.
Але ж сама створила той сюжет,
Який в віршах давала прочитати.
Чому ж не здогадався,
Чи може посміятись захотів?
Чи можу я ще сподіватись,
На те, що ти в думках своїх, злетів?
Чи може ти мене не розумієш?
Бо сам не відчував такого, а ж ні як
І легким подихом зумієш
Заворожити кригу у серцях
Я не дозволю так тобі зробити
Бо це моє життя
А ти не зможеш вірно так любити,
Якщо у серці полум'я нема
Ти завжди посміхаєшся до мене
А звідки знаю я, що в тебе у душі?
Що ти мене тримаєш,
Так міцно у своїй руці
Не хочеш відпустити
і втримати не маєш як,
І пильним поглядом мене
ти проводиш,
І зустрічі чекаєш раз у раз

Хоча б на хвилику
ти зостанешся один
Візьми той вірш.
Який для тебе я написала
І прочитай у голос,
щоб зміг запам'ятати
І зрозуміти суть того вірша

Писать я можу безкінечно,
Але на все своя межа.
Кохати можна вічно,
Але ж взаємності нема.

Я все чудово розумію
І з розуму не з'їду я,
Але в віршах своїх зумію
Створити те, чого нема!!!

14. 04. 2002Р.

***

Зачекала на тебе в пільмі,
А навіщо сама і не знаю,
Знов привидівся ти в самоті
І у долі я щиро благаю,
Щоб змогла я тебе позабути
І не думать про тебе ні дня.
Щоб не хтіти губами торкнутись
І у вічі дивитись здаля
Щоб не бачити в них того трунку
У якому тонула щодня
І чекаючи знов порятунку
У якому не буде кінця.
То навіщо було красномовно
промовляти одвічні слова,
Якщо були вони, безумовно,
Не для мене, а іншій луна

03.07.2002P

***

Дитиною була малою
Хворіла всякою журбою.
Хотіла всім здоров'я дати,
Але не знала звідки брать.
Розмову мала з юнаком,
Що хочу бути я врачом.
Ідею він мою забрав
Тепер усіх лікує сам.
І доля вивила стежки,
Що перетнулися вони.
Хвороба зводила вже нас,
Але для всього свій є час.
Мене впізнати він не зміг,
Бо час роками сплинув збіг.
Не поєднати наших мрій,
Що закружляли в лиховій.
Обручка, діти, вже сім'я.
Тепер я точно не твоя.
не маю право на святе.
Тепер для мене все пuste.

27. 07. 2002р.

***

Щедра подяка добрими словами,
За те, що доля звела мене з вами
Що у скрутну і хибну годину
Ви нагодилися добро людино!
І побажати для вас я хотіла
Чистої хмари і білого тіла
Щоби джерельна вода цюркотіла
Доброї волі і кріпкого тіла.

28.01.2003р

***

Таке відчутне слово, як «кохання»
Хотіла чути з твоїх вуст.
Але воно здавалося чеканням
І невимовним болем тяжких туг.
В мені і так багато болю,
І ще один з'явився наяву.
Я так хотіла вирватись на волю,
А не змогла зачинена в пільму.
То де ж той принц, якого я чекаю...
Котрий розбудить дотиком руки
І у вісні його я вже шукаю –
Минали дні і ночі і роки...
Для мене твоє слово, як опора,
Для інших воно просто, як вітри,
Хоч нам відкриті простори довкола,
Але розлуки видно береги.
Я так надію мала, що до тебе,
А ти вже зруйнував мої світи.
Пробачить зможу, якщо треба.
Не зможу вірити у райській сади.

22. 08.2002р.

***

Коли хвороба зможе замовчати?
Накинуть схоче чорну шаль!
Тоді я зможу все тобі сказати.
Розгорнеться в моїй душі печаль.
Ти будеш пам'ятати мене такою,
Яку в останній раз зустрів
Не зможу промовляти до тебе я з журбою.
І вислухати мене ти не зумів.
Ти сумуватимеш за моїм словом
І за рядками, яких я вже не напишу.
Прийду постою перед домом,
А увійти до нього не ввійду.
Закриті вже для мене двері
І ти не зможеш їх відкрити.
Затрималась в віках порожній ері,
А на землі невпинно час біжить.
Там легко, не болить нічого
Ніхто на мене не кричить,
Але і поруч вже нема нікого
Не діток, не рідні, пустотна мить.
А так хотілось повернутися на землю,
Як би Господь для мене другу долю дав.
І щоб змогла прожити не даремно,
А заради кохання.
Тепер я зможу все це оцінити.
Яким пустим і марним все було .
Життя дається раз і, щоб його прожити,
Зернину - щастя треба посадити,
Щоби вона зростала.
Що рік воно зростає, вже в юності дає плоди.
Для мене легким нічого не буває
Лиш спогади ростуть і розпускаються немов сади.
То може краще усе було забути,
Не повертати у пройдене життя?
Душа не може все перегорнути
І полетіти у простір майбуття!!!

12.09.2002р

***

Поміж хмарами високо
Сокіл там летить.
Він упаде так глибоко
Море зашумить.
Упіймавши свою здобич,
Він в гніздо несе.
Пам'ятає кожен родич,
Що сім'я - святе.
Навіть, що найменша пташка
По світі літа.
І вона сокола частка,
Як просторі небеса.

19.03.2003р.

Учителю!

Добрий час, в цей урочистий день.
Який ви відзначаєте сьогодні
Чимало ще лунатиме пісень
Написаних і створених поетом.
Які несуть і щедрість, і тепло,
Про вашу відданість, турботу до дітей.
Що ваші душі сповнені добром.
Вони запам'ятають вже назавжди.
І будьте завжди прикладом усім.
Хто хоче досягти висот
І дайте зрозуміти їм, що
Без навчання люди другий сорт.
Це правда є таке на світі
І ту межу ми можемо перейти,
Своїм знанням, навчаючись
У двадцять першому столітті.
І відповідь на все в книжках знайти.
А більш докладно ви розповідайте,
Що ще не зрозуміли всі вони
І безліч їм світів повідкривайте,
В які їм доведеться увійти.

17.09.2003.

День матері

У другий тиждень травня
Є свято для усіх.
Для самих найдорожчих
І рідних мам!

Квітками увінчаємо дорогою життя, про
Них сьогодні дбаємо, як про мале дитя.
Вони такі схвильовані і трепетні в цей день
Художником змальовані, написаних пісень,
Квітками обдаровані, весною зачаровані.
І щиро посміхаються на ввічливі слова
Красунями лишаються на все життя.

11.05.2003р

Мати

Матуся мила найдорожча на землі
Святиня із святинь у нашому житті.
Вона щоденно в нелегкій роботі
В постійних пошуках, в турботі.

Завжди навчить нас, що робити
Порадить, як на світі жити
В хвилини смутку нас пригорне
І відведе тривоги чорні.

Вона порадник і суддя!
І щоб не готувало їй життя.
Пройде поразки і незгоди,
Залишить настрій гарної погоди.

2003р.

Дідусеві

Сьогодні свято в «дідуся»,
Ми привітати його прийшли.
Дзвінки і щирі слова,
Для тебе серцем ми зігріли.
Щоби не знав втоми і біди,
Назначених для тебе богом літ.
Онукам зміг допомогти
Великих злетів досягти.
Нехай при ранішній росі,
Не було видно сивих скронь.
Пораненій твоїй душі,
Роками втомлених, долонь.
Нехай на цьому час не стане
Живи ще краще ніж жилось.
Для тебе зіроньку дістанем,
Щоб сумувати не прийшлось.

2003р.

Чекаю, чекаю і плачу
 Не можу повірити у те,
 Що це все було не інакше,
 Як п'яна балачка й усе.
 Чекати тебе я більше вже не можу
 Болить душа і серце плаче.
 І самоту не переможу,
 Бо зазіхаю на удачу.
 Надією жила і дбала
 Щоб вийшло усе, як слід.
 Та тільки подумала з мала,
 А ти розтопився, як лід.
 Пригріло весняне сонце
 Заграла вода у річках.
 Я тихо подивлюсь у вінце
 І ти промайнеш у думках.
 Можливо я знову помилилась
 Впустивши у серце своє.
 І з долею тихо журилась,
 Що може це знов не моє.
 Це все почалося не вчора,
 Минуло, чимало років
 Обіцянки чула звечора.
 Дотриматись слова не зміг.
 Пустими і марними стали
 Жаданії ночі - тепла
 І очі від сліз просихали
 Коли розступалася мла.
 Буденні дні, як вітри.
 Розвіяти могли журбу.
 Та марно збиралися вони
 Тебе все одно поверну.

19. 04.2004р.

Україно!

На твоїх чорноземних полях
Урожайно квітують сади.
Ти безмежна і доля твоя -
Незалежною бути завжди.

Ти могутня своїми синами,
Які волю й життя віддали -
Лиш для того, щоб ми пам'ятали
Та навіки усе зберегли.

І шевченківське слово могутнє
«Заповітом» в думках постає.
Він змальовував наше майбутнє,
Нашу долю і наші шляхи.

То для нас воно є сьогодення .
Ця прославлена вільна земля.
Ми черпаємо з неї натхнення
Для найбільшого скарбу - життя.

Ми засіємо в полі насіння-
Воно щедрий врожай принесе.
В нас росте молоде покоління –
Ми повинні збагачувать все.

Щоб вони зберегли те, що мають
І примножили славу Дніпра.
На цих кручах живе Україна,
Це єдина держава, моя!

12.07.2004р.

****

«Писати я можу безкінечно.
Але на все своя межа.
Кохати можна вічно,
Але взаємності нема.

Я все чудово розумію
І з розуму не з'їду я.
Але віршах своїх зумію
Створити те чого нема».

**«Я ЗНОВ ОДНА!
І ЗНОВ У ГРУДЯХ
БІЛЬ НЕСТЕРПНА...»**

***

В думках я лину лиш до тебе,
Та вічністю здаються дні.
Тебе немає біля мене,
Є спогади одні.
Я хочу цілувати твої вуста
Напитись меду до схочу.
Та знову поряд пустота,
Сама до себе я кричу.
Я хочу полетіти, до неба
Та подивитись, де ти є.
Твого кохання вічного потреба,
Хоче відчути тіло моє.
Чому слова, які ти шепотів.
Моїй душі дали надію.
Ти їхати від мене не хотів.
І серце зародило мрію.
Що повернешся ти в мої обійми
І будемо з тобою воркувати.
Але не зможемо сім'єю стати,
Як голуби гніздо своє звивати.
У тебе є своє гніздо,
У ньому ладу я не бачу.
Шукаєш інше ти крило,
Та сподіваєш на удачу.
Твоя дружина, як синиця -
Зимова пташка, прилітає.
Бо літо їй у сні насниться,
Що голуба у ній шукає.
Та голубу синиця не потрібна.
Для чого ж змарнував її життя?
Вона хотіла б бути вільна
Та осінь вже назад немає вороття.
То, що робитимеш ти далі, -
Яким шляхом підеш тепер?
Свою журбу, її печалі,
топитимеш гірким вином.
То спробуй прикрощі забути
Коханням серце звесели.
Ти можеш лист перегорнути -
Життя спочатку розпочни!

27.09.2005р.

***

Ты уедешь просто мимо,
Ты умчиш вомгле ночной.
Только сердце не ранимо.
Я у ж больше не стобой.

И откроешь дверь машины
Мне ты скажеш, «подожди».
Ты единственный мужчина
Что ответил на мечты.

Лиш прекрасной сказкой снишься,
Но не встречу на яву.
Ты опять куда-то мчишься,
Ну, а я одна иду.

не повериш, что нет ни кого
Не заметиш грусти на лице.
Только жду тебя одного
И любов в моём сердце уже.

Для чего я тебя вспоминаю
Ты как ветер грив, и не мой
Я сто раз для себя повторяю
Ты мне нужен любимый, родной.

Но опять в пустоте я мечтаю
Как осенний листочок о солнце.
Я частицу любви отрываю,
От себя, и бросю в оконце.

Может легче мне станет тогда
И любов замитают снега.
Словно птицы пролетают года
Ну, а мне всё не легче, беда!

22.10.2005р.

***

Так несподівано і так жорстоко
дарує для нас сюрпризи.
ти так зненацька і так глибоко
Проник у мою душу, що покотились сльози.
А кажуть, якщо закохатись на весні
Тоді любов цвіте вишневим садом.
Не вірте в те, повірте лиш мені.
Вона стає гіркучем ядом.
своє кохання стріла восени
Коли пахучі яблука допіли,
Коли стояли голі ясени
І вже лелеки у вирій полетіли.

30.10.2005р.

***

Тепер не знаю, що мені робити.
Чи вірити в це не сподіване кохання.
Лиш голос чую і серце вже щемить,
Та сподіваюсь на взаємне страждання.
Ця недоступність так до тебе вабить
Немов троянда з гострими шипами.
Та не скажу тобі цього я мабуть,
Бо ми розділені роками.
Та долю нам не обманути
Вона мудріша і хитріша.
Якщо судилось разом бути.
За нас зрадіє навіть тиша.

***

Осінь стоїть на порозі,
Смуток в душі зачіпає.
Скоро вже придуть морози,
А долі моєї немає.

Чується голос чужий.
Вже соловей заговкає.
Нічка на дворі стоїть,
А долі моєї немає.

2005р.

***

Поздравить я тебя хочу
И в поздравление напишу.
Чтоб было здоровья и сила,
Чтоб жизнь удачу приносило.
Родные чтобы рядом были
Друзья в биде не подводили
Любовь сполна ты получал
И счастье за руку держал.

11.12.2005р.

***

Наука – це складне поняття
У неї сила і знання.
Терпіння вимагає і завзяття
І пошуків великих надбань.
А хто шукає той завжди знайде
В цікавих пошуках пригоди.
Щось давнє, старовинне віднайде
І донесе у кожне покоління роду.
Народна мудрість - це святиння.
Вона допомагає у житті.
Повинна знати господиня.
Які свята бувають в кожному календарнім дні.
Різдво приходить із зимою
Весна гаївки нам співає.
А осінь з чорною невою,
До нас у погріб загляда.
А літо найгарячіша пора
Воно приносить нам жнива.
Та знає навіть дітвора,
Що вже до школи їм пора.
То ж пізнавати світ всім варто
Для того ми живем лиш раз.
Народознавство треба нам вивчати
І курсові роботи захищати вчас.

11.12.2005р.

***

Багато є казок на світі
Про вічне кохання у душі.
Оті прекрасні швидко плинні миті,
Яким ми відаємося в тишині.
Взаємного кохання не буває.
Я можу повторити сотню раз,
Бо у ранці все зникає
Коли поб'є розлуки час.
І сльози капали з моїх очей,
І ти сміявся тихо.
Кому я дарувала теплоту ночей
Тоді вже панувало лихо.
Хотіла зберегти любов, ще дуще цим тебе смішила.
Могла б віддати навіть кров,
Якби біда тебе зломила.
Та досвіду бракує у житті
І ти втрачаєш те єдине.

Таке не сниться у вісні,
Доля це – твоє єдине.
Якщо впускаєш її раз
У друге вже не повертає.
Та віриш ти в прекрасний час,
Що так на світі не буває.
Не віриш, ні?! А це дарма,
Бо й ти заплачеш гірко.
Коли на ні й буде вже фата,
А за столами чутимеш вам «гірко».
Горілкою ти горя не зап'єш,
Бо все цілком реальне.
На мить заплющиш очі і проспий,
А в ранці, життя – кіно документальне!

05.01.2006р.

***

Ты знаешь?
Когда тебя печали окружают.
Ты думаешь лишь только ободном,
Как жизнь свою сложить
Когда мешает третий,
Как быть в такой минуте
Когда тебе не правду говорят,
А за глазами осуждают
И лесть в глаза тебе бросают!
Что делать?
Если ты не можешь, смотря в глаза,
Любовь свою признать.
Кто ты?
И как имел ты право, отравленный клинок мне в грудь вонзить?
И лишь последней каплей, он отравился.
Ведь в ней была моя любовь к нему!

27.05.2006р.

***

Умилась я солоними слезами
Чекаючи на тебе знову тут.
Та ти не чуєш за високими горами
Хоча лиш в серці почастішав стук.
Прошу почуй мене , кричу на весь я світ.
Приїдь допоможи мені одужати.
Мені ще так не забагато літ
Мене вже хочуть на шматки порізати.
Ти обіцяв мені допомогти!
Та обіцянкам я більше не повірю.
Не можеш ти до мене увійти
Життя своє я іншим вже довірю.
Коли приїдеш із світів далеких
Мене ти не впізнаєш, я не та.
І на весні вже прилетять лелеки,
Але дітей, не зможу народити я.

28.05.2006р.

***

Я скрізь шукаю поглядом твою статуру,
Яка так схожа на молодий дубок.
Твою примхливу і не вибагливу натуру
Я вивчила за стільки часу на зубок.
Ті почуття, які здаються нам коханням,
перетворитись можуть нанівець.
Ти був моїм одним бажанням,
Але настав, для всього свій кінець.
Ти мов той вітер прилітав у спрагу
Вривався в мою душу і зникав.
На певний час давав мені наснагу
Та потім знов її собою забирав.
Не можуть втішити мене чужі обійми,
Бо ще в душі іскра болюче палахтить.
Я хочу припинити по між нами війни
І ту іскру у полум'я перетворити.

17.07.2006р.

*****

Ты был совсем не тот и для кого стихи писала,
ты оказался идиот, а я того не понимала.
Мечту и веру ты убил.
Мне жызнь в обман ты привратил.
А говорил что полюбил
И плакал, и прощение просил.
Любя безумца я страдала,
В слезах беда моя сплывала.
Всю страсть ему я отдала,
но так понять и не смогла.
Поток и сила страсти,
Но это было лиш напастье.
Тепер я рву себя на части
За то что верила я в счастье.

2006 р

***

Люблю тебя как день и ночь
Но не смогу себе помочь.
Ты отдалился от меня
Тебе я больше ненужна.

***

Незнаю что тебя згубило
А может водка отравила.
И совесть потерял на дня стакана.
И утонул во лжи собственного обмана.

***

Я так хочу тебя обнять,
К груди твоей прижаты.
И нежно, нежно целовать,
И полностью тебе отратиться.

***

Любовь бывает очень «зла»,
Но не смотря на это.
В груди стучит ещё сильнее,
сердце поэта!!!

***

Зачем заставил полюбить,
Мою израненую душу?
Ты знал, что мог её згубить
Но всё ж себя ты не послушал.
И что ж осталась мне теперь?
Холодная до слёз постель.
В груди сжимает сердце боль,
А на губах как будто соль.
Мне правды ты не говорил
Всё для себя, в себе хранил.

За что ты мучаешь меня?
Я сжать хочу, любя тебя!

2007р.

***

Так холодно одной и дрож по телу пробижала.
Давай с тобой начнем мы всё сначала.
Пускай всё больше и сильней,
Желанье страсти будет.
Пусть в жизни многое пойдёт,
Но обо мне ты не забудеш.
В глубоком сильном потрясенье,
Когда дотронулся с легка...
А в голове как извержение
И стон доносится едва...

***

Перекинулась сивою голубкою
Полечу я за тобою вслід.
Ти для мене став вже просто мукою
Розгнівилась я на цілий світ.
Сяду в хаті просто під віконечко
і дивитимусь у даль доріг.
Я чекатиму на своє сонечко,
Бо приїхати він знов не зміг.

2007р.

***

Зачем заставил полюбить,
Мою израненою душу?
Ты знал, что мог её згубить,
Но всё ж себя - ты не послушал.
И что осталось в этот раз?
Лиш миг воспоминаний
И блеск моих печальных глаз,
И тайна страсти, и желаний.

2007р.

***

Пожелать могу я много, но не в этом суть.
Пусть тебя ведёт дорога лишь по счастью, а не в грусть.
Чтоб любил и был любимым, не для всех, а для одной.
Пусть она порой весенней для тебя станет женой.

24.01.2008р.

***

Люблю! Люблю! Любити буду!
І мабуть, що ніколи не забуду.
І що душа, ще за тобою плаче
Змінити хочу, щоб було інакше
Та впертий ти і я така ж.
Іскра, ще жевріє між нас.
Той блиск в очах коли зустрінеш
І при розмові тему змінеш.
Немов від струму тіло все тремтить.
І час невпинно так біжить.
Сказати хочеться багато,
Думки заплутались й не варто.
Нехай все доля вирішить за нас.
Я зачекаю, в мене є ще час.

04.05.2008р.

***

Застынет взгляд смотрящий в даль.
И по щеке слеза скатилась
От прошлого осталась лишь печаль.
Я рада что в тебя влюбилась.
На жизнь смотрю теперь иначе
И цель стоит передо мной.
Я пожелать хочу себе удачи,
Но для того чтоб, быть с тобой.
В морозный день мне солнце светит
Искрится на окне узор.
И будущее счастье метит, как будто обходя дозор.
Я жить теперь не перестану, добьюсь всего чего хочу.
И в прошлое отправлю телеграмму, -
« не беспокоить, я жить смогу!»

14.10.2008р

***

Як сонце сходить на зорі.
Так моє серце рветься в небо.
Немов та пташка у горі,
То так летить душа до тебе.
Ти словом раниш, як стрілою!
Я вже підстрелена голубка.
Та слідом побіжиш за мною,
Як той собака за ногою.
Та до землі голубці не розбитись
І краплі крові не пролитись.
Вона перетворилась у дракона,
безжалісного ката, без законна.
Тепер благай, проси пощади,
Якщо ти в змозі полум'я згасити.
Немає кращої відради
ніж свого кривдника згубити.
Життя твоє суцільна зрада.
Ти кривдиш всіх і все, що є!
Та я буду тобі завада,
Моє життя – це не твоє!
Не питимеш ти з мене крові
Немов підступний вовкулак.
Я приготую зілля долі
І згорну твою душу у кулак.
А потім я зведу паркан,
Поставлю буду біля нього,
Ти будеш гавкати немов Палкан
На місяць, що буде в повню.
Це буде плач твій, благання,
якого я не схочу чути.
Ти пригадаєш оте кохання,
яке пройшло жорстокий путь!

04.01.2010р.

***

Чому так важко на душі?
Я ж знаю ти мене кохаєш.
Для чого смуток сієш у пільмі,
Та я на тебе все одно чекаю.
Я хочу так тебе зненавидіти
Розбити вщент ті почуття,
Які горять в душі і не згорають,
Які, що разу промовляють,
А у ночі сльозами заливають.
Коли почую хоча б ім'я
Мене кидає у гарячку,
А як побачу іздала
Радію наче немовлятко.
Я все одно все перекреслю!
Поставлю крапку і кінець!
Тебе я згою, як болячку,
Зімну, як не потрібний папірець!!!

27.09.2010р.

***

У цей знаменний день для вас
Коли ви поєднали свої долі.
Вас закружляв у танці вальс,
Де рідні, близькі в дружнім колі.
Усі бажають вам добра
І щастя, радості, достатку.
Я ж побажаю вам тепла,
Що б зігрівало вашу хату.
В народі кажуть:
Для миру, злагоди придбайте голубів,
Для вірного кохання, лебеді вам знадобляться,
Для мудрих вчинків заведіть сову,
А щоб повчитись працьовитості
ви подивіться на мураху.
Прислухайтеся до народного повір'я,
Бо так складається людське життя.
У кожного із вас було,
ще донедавна батьківське подвір'я.
Та вже сьогодні створилася, нова сім'я.
То ж крикним «гірка» молодим
І поцілунком таким п'янким
Скрипіть любов свою до віку.

27.07.2010р.

***

Навіщо почуття ти строїш на обмані
Таким шляхом життя, іти немов в тумані.
У серці біль нестерпна, по тілу б'є мандраж.
А ти сидиш у барі і п'єш холодний шнапс.
Я більше так не можу, дзвоню у сотий раз.
Ти ж трубки не підносиш, бо ще поки не час.
Ті, двері зачинились в мої ти не ввійдеш
І знову біль не стерпна й до ранку не заснеш.
Для тебе все розвага, життя і почуття.
Ти був мені відрода, до краю забуття.
І кожен раз ти знаєш, що я тебе пробачу
І знову забуваєш, що я так гірко плачу
Для тебе мої сльози не більш, як дрібний дощ.
Я більше так не можу, роби собі, що хоч.
А я піду від тебе, до іншого життя.
Ти був мені відрода, до краю забуття.

04.12.2010р

***

Я знов одна!
І знову в грудях біль нестерпна.
Отак пішов, як і прийшов.
Немов зима змінилася з весною,
А я сиджу біля вікна зажурена журбою.
Дивлюся в даль, прозора пелена перед очима.
«невже одна... ні, знов одна!»
Коли ж закінчитися, ота самотність?
Щоб розгорнулася душа, та заспокоїлася гордість.
Щоб знов співали солов'ї,
Дзвеніла річечка прозора.
Щоб не з'явилась навесні,
бо стерти хочу все довкола.

24.11.2011р.

***

Зачинена в душі печаль,
Як птаха у клітці.
Що дивиться очима на волю,
А волі не бачить.
Невільно виривається крик,
Але то не крик, не схоже.
Це плач, це біль, це відчай у гніві...!
Недоспані ночі і сльози мов град.
Спочити так хочу, що дню і не рада...
Благаю у бога прощення гріхів!
Бог бачить та знає чим я зогрішила.
Кохання ввірвалося в душу,
Як вітер у літній день...
Ще згодом воно оселилось в мені
І стало перетворюватись у жахливого монстра;
котрий пожирає моє серце
І упивається моїм нещасним існуванням.
Воно влаштовує в моїй душі бенкети для своїх друзів:
болі, смутку, страждання і розпачі.
Коли вони бенкетують, мені хочеться піти в світ заочі,
та такого міста не існує і я визнаю, що немає куди іти.
Здоровий глузд – до якого підкрадається розпач, говорить мені: -
«Опануй себе, прожени кохання з душі,
воно тебе занапастить, зітри його, як малюнок з простого олівця».

08.01.2012р.

***

Надворі пасмурно і зимно
В душі не вистачає теплоти.
Про тебе думаю – це дивно.
Чекаю коли ж подзвониш ти!
Минає час а ти не дзвониш
Усе дивлюсь на телефон.
Я запитаю, де ти ходиш?
Візьми нарешті свій смартфон.
І запроси мене на каву
Розмову тиху заведи.
Про те , про се і про забаву,
Що нам сили додає.
Мені наснилось уві сні,
Що ми з тобою так близькі...
Лунала музика і нас
В полоні закружляє вальс.
Поверни мене до життя,
Я на світі така одна.
Тобі не прийдеться жалкувати,
Що довелось мене обрати.

31.07.2013р.

***

Як жорстоко в твоїх грудях б'ється серце!
Ти немов креміль, застиглий камінець.
Та жорстокість в тебе просто маска
Я зумію зачеркнути креміль.
Запалити в серці тім кохання,
Бо не знав ти ще, що це таке.
Щоб душа вмлївала від страждання,
Та пізнай, яке воно ламке.
Коли дивишся кохання в очі
Там вогонь горить, ясний, як в день.
Ти не можеш дочекатись ночі,
щоб почути тих п'яних пісень.
То душа твоя співає щастям,
Бо кохання – це великий дар.
Не впусти його, тримай міцніше,
Бо згорить воно, як птиця жар.

05.09.2013р

Візитка

(конкурс «Кращий за професією»)

Я народилась, як усі, зростала на руках,
як немовлята і вже тоді в моїй душі заклалося таке просте поняття:
Щоб жити треба мати силу і віру в те, що ти живеш.
І мати в серці добру мрію, щоб досягти простих небес.
І вже тоді у юні роки звертаючись до своїх вуст
співала пісню чисту та прозору немов струмочка в літку чистий зук.
Гойдалися дерева в лісі підспівували пісню ту,
десь чулося відлуння в стрісі.
Чекаючи дівчину молоду.
Минали дні і рік за роком з дівчини стала жінка молода,
але не відчувала щастя а ні трохи, була зачинена моя душа.
І народивши двох дітей сім'ю я не змогла зміцнити,
бо сум і біль моїх очей не дав мені і кроку поступити.

Душа моя все прагнула до злетів
Рука тягнулася до пензлів і пера.
Я прагнула відкрити сто секретів,
Коли відкрила двері старого Кам'янця.
А там життя вирує наче вихор
Вхопилась за науку, як за хліб.
Я гризла, я кусала і відчула смак,
Який не передати в двох словах.
Роки, як мить спливали перед очима.
Диплом в руках! А далі, куди іти?
І тут немов стріла у груди впила
Коли почула: «У Виноградівку поїдь.»
Це, як? Із рідного гніздечка полетіти?
Ще мить і всі думки розбіглися в хаосі,
А я стою й не розумію...
Моє життя змінилось .
Коли нога ступила на дірявий корабель.
Та, що я можу тут зробити?
Вибойна глибока немов від ядра.
Та тільки б то була моя морока.
Команду швидко підібрала я!

А тут і осінь на порозі, вона мені, як мати.
Це ще не все, що я хотіла розказати.
Що у селах не завжди завклуби ледащі.
Для таких, як я не страшні і хащі.
Що робота в нас завзята, знають всі і всюди.
І в селі розкаже всякий не змовчать вам люди.
Як я вчора прибирала, як воду носила,

Як черговим святом усіх звеселила.
Як в обід біжу до дому бо чикає донька,
А в хліві чекає черги круторога Фонька.
По обіді мчусь до клубу, а ж межти згубила
То я так в присядці новий танець вчила
А, як стали до розспівки, то голос зірвала.
То я так до заднього ряду до хлопців кричала.
Вечір знов біжу до клубу треба відкривати,
Бо нас тали вихідні хочуть танцювати.
О , така то не легка в завклуба робота.
Як напишу річний план знову є охота,
Щось створити не земне і прекрасне диво,
бо для мене все святе, щоб я не робила.
Вдячна долі за родину і сім'ю співучу
І за неньку Україну і сади квітучі.
Я вам зичу стільки щастя, як у полі квітів.
І не хай злетять у небо сотні зоре летів,
і напишуть між зірками: « будьте всі здорові».
Я ж піду бо вже на мене зачекалась бричка,
отакий то я завклуб –
Спритна молодичка!

25.09.2013р

Поговорімо крізь віки

Поговоримо крізь роки,
Поговоримо крізь століття.
Ми згадали про всі роки
Та вже дійшли до двохсот річчя.
Ми дитинство Тараса згадали,
В бур'янах він ховався від всіх.
І ягнят за селом здоганяли,
Яких пас він колись для усіх.
А малюнки, які пречудові
У Калинівці, як у раю.
Тільки щастя не було і волі
І ніхто не жалів сироту.
Всі жалі і всі муки, печалі
На папері рядками стоять.
Він хотів для нас кращої долі
Й показати вкраїнську можуть.

Не зламають нас тюрми й кайдани
Ми до волі ішли на пролом.
Не страшні політичні нам ями
В які потраплять самі, за столом.
Двісті років минуло з не волі,
Як Тарас закликав в боротьбу.
Час змінився, змінились і долі,
Україна на то муж шляху.
Поневолити хочуть й в багнюку,
Виставляють на торг, як майно.
Не терпітимуть люди цю муку,
Час кріпатства давно вже пройшов!

14.03.2014р.

Літературне видання

Лірика

Збірка поезій

Відповідальна за випуск:

Слободян О.Л.

Редагування:

Олійник Ж.В.

Комп'юльне опрацювання:

Слободян О.Л.

Підписано до друку 2017р. Формат 21х14,7

Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman

Друк різнографією. Наклад 100 примірників.

Віддруковано з готового оригінал – макета Ярмолинецька ЦРБ

Смт. Ярмолинці, площа 600-річчя Ярмолинець, 1а

